

Sygn.akt. II AKa 47/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Jan Krośnicki

Sędziowie: SA Barbara Lubańska – Mazurkiewicz

SA Maria Mrozik - Szykiel /spr/

Protokolant: st.sekr.sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2014 r.

sprawy **R. L.**

oskarżonego o czyn z art. 258 § 2 kk, z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 26 kwietnia 2013 r. sygn. VIII K 157/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego R. L. przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

UZASADNIENIE

R. L. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od dnia nieustalonego do 5 sierpnia 2003 roku w W. i K. działając wspólnie i w porozumieniu z A. Ł., M. J., R. P. (1), M. D., M. W. (1), R. P. (2), Ł. S. skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 30 marca 2009 roku sygn. akt VIII K 252/05 i inną osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania oraz innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, a w szczególności polegających na posłużeniu się bronią palną różnych typów w celu doprowadzenia do stanu bezbronności pracowników sklepów lub stoisk jubilerskich oraz ich klientów, a następnie zaborze w celu przywłaszczenia wyrobów jubilerskich i pieniędzy, wprowadzaniu do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz posiadaniu bez wymaganego zezwolenia broni palnej i amunicji, w ten sposób, że akceptując cele, dla których grupa została zorganizowana wykonywali zleczone im w ramach grupy czynności, wykorzystując do osiągnięcia zaplanowanych celów wszelkie dostępne metody i środki, w tym także popełnianie przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, przy czym z popełnienia tych przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.

II. w dniu 26 lutego 2003 roku w W. czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, a nadto działając w warunkach grupy opisanej w punkcie I oraz wspólnie i w porozumieniu z A. Ł., R. P. (3), M. D., M. W. (1), Ł. S. skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 30 marca 2009 roku sygn. akt VIII K 252/05 oraz inną osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania posługując się bronią palną nieustalonego typu oraz bronią palną w postaci pistoletu maszynowego typu (...) o nieustalonych parametrach i oznaczeniach doprowadzili pracowników sklepu jubilerskiego (...) M. W. (2) i M. W. (3) oraz 4 nieustalonych klientów do stanu bezbronności, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia wyroby jubilerskie ze złota oraz pieniądze w kwocie 900 zł, całość o wartości łącznej około 86 190 zł na szkodę E. J., przy czym R. L. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi w sprawie III K 2027/ 97 z dnia 4 stycznia 1999 roku skazującym wymienionego za przestępstwo z art. 279 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności i części kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie IX Ka 806/ 00 w dniu 20 listopada 2000 roku skazującym wymienionego za przestępstwo z art. 286 § 2 k.k. na karę 3 lat i 6 m- cy pozbawienia wolności,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

III. w dniu 24 marca 2003 roku w W. czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, a nadto działając w warunkach grupy opisanej w punkcie I oraz wspólnie i w porozumieniu z A. Ł., M. D., M. W. (1), Ł. S. skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 30 marca 2009 roku sygn. akt VIII K 252/05 oraz inną osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania posługując się bronią palną w postaci pistoletu (...) o nieustalonych parametrach i bronią palną w postaci pistoletu maszynowego (...) (...) kal 9 mm doprowadzili pracowników firmy (...) E. M. i L. K. do stanu bezbronności, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia wyroby jubilerskie ze złota o wartości łącznej 624 955, 76 zł na szkodę I., A. i K. S., przy czym R. L. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy P. w sprawie III K 2027/97 z dnia 4 stycznia 1999 roku skazującym wymienionego za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności i części kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie IX Ka 806/ 00 w dniu 20 listopada 2000 roku skazującym wymienionego za przestępstwo z art. 286 § 2 k.k. na karę 3 lat i 6 m- cy pozbawienia wolności,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

IV. w dniu nieustalonym w czerwcu 2003 roku w W. działając w warunkach grupy opisanej w punkcie I oraz wspólnie i w porozumieniu z M. D., M. W. (1), R. P. (1), R. P. (2) skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 30 marca 2009 roku sygn. akt VIII K 252/05 oraz inną osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania posługując się bronią palną w postaci pistoletu (...) o nieustalonych parametrach i oznaczeniach i bronią palną w postaci karabinu maszynowego typu S. o nieustalonych parametrach i oznaczeniach usiłowali dokonać rozboju na stoisko jubilerskie (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na obecność funkcjonariuszy Straży Miejskiej w miejscu planowanego przestępstwa przy czym R. L. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi w sprawie III K 2027/ 97 z dnia 4 stycznia 1999 roku skazującym wymienionego za przestępstwo z art. 279 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności i części kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie IX Ka 806/00 w dniu 20 listopada 2000 roku skazującym wymienionego za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 3 lat i 6 m-cy pozbawienia wolności,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

V. w dniu 3 czerwca 2003 roku w W. czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, a nadto działając w warunkach grupy opisanej w punkcie I oraz wspólnie i w porozumieniu z M. D., M. W. (1), R. P. (1), skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 30 marca 2009 roku sygn. akt VIII K 252/05 i D. S. skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 11 czerwca 2007 roku sygn. akt VIII K 147/06, oraz inną osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania posługując się bronią palną w postaci karabinu maszynowego

typu S. o nieustalonych parametrach i oznaczeniach doprowadzili pracownicę stoiska jubilerskiego(...) A. B. oraz odwiedzając stoisko M. O. do stanu bezbronności, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia wyroby jubilerskie ze złota o wartości łącznej około 33 395, 38 zł na szkodę A. S., przy czym R. L. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi w sprawie III K 2027/ 97 z dnia 4 stycznia 1999 roku skazującym wymienionego za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności i części kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie IX Ka 806/ 00 w dniu 20 listopada 2000 roku skazującym wymienionego za przestępstwo z art. 286 § 2 kk na karę 3 lat i 6 m- cy pozbawienia wolności;;

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

VI. w dniu 14 lipca 2003 roku w K. czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, a nadto działając w warunkach grupy opisanej w punkcie I oraz wspólnie i w porozumieniu z M. D., M. W. (1), Ł. S., R. P. (2), P. P. skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 marca 2009 roku sygn. akt VIII K 252/05, J. M. i A. F. skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 7 lipca 2005 roku sygn. akt III K 166/04 oraz inną osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, posługując się bronią palną w postaci pistoletu (...) o nieustalonych parametrach i oznaczeniach oraz bronią palną w postaci karabinu typu S. o nieustalonych parametrach i oznaczeniach doprowadzili pracowników sklepu jubilerskiego (...) A. K., D. W., M. Ż., M. A. i P. K. do stanu bezbronności, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia wyroby jubilerskie ze złota oraz pieniądze całość o wartości łącznej około 549 965,87 zł na szkodę M. K., przy czym R. L. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi w sprawie III K 2027/97 z dnia 4 stycznia 1999 roku skazującym wymienionego za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności i części kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie IX Ka 806/00 w dniu 20 listopada 2000 roku skazującym wymienionego za przestępstwo z art. 286 § 2 k.k. na karę 3 lat i 6 m-cy pozbawienia wolności,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

VII. w dniu nieustalonym w okresie pomiędzy 29 maja 2003 roku a 3 czerwca 2003 roku w M. działając w warunkach grupy opisanej w pkt. II aktu oskarżenia VI Ds. 11/05/S oraz wspólnie i w porozumieniu z R. B. co do którego postępowanie toczy się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi Północ sygn. akt III K825/07 i M. W. (1) skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 marca 2009 roku sygn. akt VIII K 252/05 nabył od J. B.v. C. - skazanego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 7 lutego 2006 roku sygn. akt II K 696/05 - samochód osobowy m-ki N. (...) o nr rej. (...) pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej w nocy na 29 maja 2003 roku w O. na szkodę W. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VIII. w nocy na 3 czerwca 2003 roku w M. działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. (1) skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 marca 2009 roku sygn. akt VIII K 252/05 oraz M. L. skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 czerwca 2006 roku sygn. akt VIII K 21/06 z mieszkania I. i R. R. zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki S. (...) oraz plecaka zawierającego dokumenty, klucze, pieniądze w kwocie 1000 zł oraz inne przedmioty, całość o wartości łącznej około 1000 zł na szkodę wymienionych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IX. w dniu nieustalonym w okresie pomiędzy 11 i 14 lipca 2003 roku w M. działając w warunkach grupy opisanej w pkt. II aktu oskarżenia VI Ds. 11/05/S oraz wspólnie i w porozumieniu z R. B. co do którego postępowanie toczy się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi Północ sygn. akt III K825/07 i M. W. (1) skazanym prawomocnym

wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 marca 2009 roku sygn. akt VIIIK 252/05 nabył od J. B. samochód osobowy m-ki F. (...) o nr rej. (...) pochodzący z kradzieży dokonanej w dniu 11 lipca 2003 roku w L. na szkodę P. Z. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2013 r. sygn. VIII K 157/12 orzekł:

I. w ramach czynu zarzucanego w pkt. 1 aktu oskarżenia, oskarżonego R. L. uznał za winnego tego, że w okresie przynajmniej od lutego 2003 roku do 5 sierpnia 2003 roku w W. i K. działając wspólnie i w porozumieniu z A. Ł., M. J., R. P. (1), M. D., M. W. (1), R. P. (2), Ł. S. skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 marca 2009 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 252/05 i innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, a w szczególności polegających na posłużeniu się bronią palną różnych typów w celu doprowadzenia do stanu bezbronności pracowników sklepów lub stoisk jubilerskich oraz ich klientów, a następnie zaborze w celu przywłaszczenia wyrobów jubilerskich i pieniędzy, wprowadzaniu do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz posiadaniu bez wymaganego zezwolenia broni palnej i amunicji, w ten sposób, że akceptując cele, dla których grupa została zorganizowana wykonywał zlecone mu w ramach grupy czynności i za to na podstawie art.258§2 k.k. skazał i wymierzył mu karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności;

II. w ramach czynów zarzucanych w pkt. VII i IX aktu oskarżenia, oskarżonego R. L. uznał za winnego tego, że w okresie pomiędzy 29 maja 2003 roku a 14 lipca 2003 roku w M., działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, opisanej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku, a nadto po odbyciu przynajmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne dopuścił się dwóch przestępstw paserstwa, i tak:

a. w dniu nieustalonym w okresie pomiędzy 29 maja 2003 roku a 3 czerwca 2003 roku w M., wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i M. W. (1) skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 marca 2009 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 252/05 nabył od J. B. samochód osobowy marki (...) o nr rej. (...) pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej w nocy na 29 maja 2003 roku w O. na szkodę W. K., to jest przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

b. w dniu nieustalonym w okresie pomiędzy 11 a 14 lipca 2003 roku w M., wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i M. W. (1) skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 marca 2009 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 252/05 nabył od J. B. samochód osobowy marki (...) o nr rej. (...) pochodzący z kradzieży dokonanej w dniu 11 lipca 2003 roku w L. na szkodę P. Z., to jest przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

- i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując, że wysokość 1 stawki dziennej grzywny wynosi 50 złotych;

III. oskarżonego R. L. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VIII aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 278 § 1 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. - wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując, że wysokość 1 stawki dziennej grzywny wynosi 50 złotych;

IV. w ramach czynów zarzucanych w pkt. II, III, IV,V i VI aktu oskarżenia, oskarżonego R. L. uznał za winnego tego, że w okresie od 26 lutego 2003 roku do 14 lipca 2003 roku w W. i w K., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, opisanej w punkcie I części

dyspozytywnej wyroku, a nadto po odbyciu przynajmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne dopuścił się pięciu przestępstw rozboju, i tak:

a) w dniu 26 lutego 2003 roku w W. wspólnie i w porozumieniu z M. D., M. W. (1), R. P. (3), Ł. S., A. Ł. skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 marca 2009 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 252/05 oraz inną osobą, posługując się bronią palną nieustalonego typu oraz bronią palną w postaci pistoletu maszynowego typu (...) o nieustalonych oznaczeniach doprowadził pracowników sklepu jubilerskiego (...) mieszczącego się na ulicy (...) w W.: M. W. (2) i M. W. (3) oraz 4 nieustalonych klientów do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia wyroby jubilerskie ze złota oraz pieniądze w kwocie 900 złotych, całość o wartości łącznej około 86 190 zł na szkodę E. J., to jest przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

b) w dniu 24 marca 2003 roku w W., wspólnie i w porozumieniu z A. Ł., Ł. S., M. W. (1), M. D. skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 marca 2009 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 252/05 oraz inną osobą, posługując się bronią palną w postaci pistoletu (...) o nieustalonych oznaczeniach i bronią palną w postaci pistoletu maszynowego (...) (...) (...) doprowadził pracowników firmy (...) mieszczącej się na ulicy (...) w W.: E. M. i L. K. do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia wyroby jubilerskie ze złota o wartości łącznej 624 955,76 zł na szkodę I., A. i K. S., to jest przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

c) w dniu nieustalonym w czerwcu 2003 roku w W. wspólnie i w porozumieniu z M. D., R. P. (3), R. P. (2), M. W. (1) skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 marca 2009 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 252/05 oraz inną osobą, posługując się bronią palną w postaci pistoletu (...) o nieustalonych oznaczeniach i bronią palną w postaci karabinu maszynowego typu S. o nieustalonych oznaczeniach usiłował dokonać rozboju na stoisko jubilerskie(...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na obecność funkcjonariuszy Straży Miejskiej w miejscu planowanego przestępstwa, to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

d) w dniu 3 czerwca 2003 roku w W. wspólnie i w porozumieniu z M. D., R. P. (3), M. W. (1) skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 marca 2009 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 252/05, D. S. skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 czerwca 2007 roku sygn. akt VIII K 147/06 oraz inną osobą, posługując się bronią palną w postaci pistoletu (...) o nieustalonych oznaczeniach oraz bronią palną w postaci karabinu typu S. o nieustalonych oznaczeniach doprowadził pracownicę stoiska jubilerskiego (...) A. B. oraz odwiedzającą stoisko M. O. do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia wyroby jubilerskie ze złota o wartości łącznej około 33395,38 zł na szkodę A. S., to jest przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

e) w dniu 14 lipca 2003 roku w K., wspólnie i w porozumieniu z M. D., M. W. (1), Ł. S., R. P. (2), P. P. skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 marca 2009 roku sygn. akt VIII K 252/05, J. M. i A. F. skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 7 lipca 2005 roku sygn. akt III K 166/04 oraz inną osobą, posługując się bronią palną w postaci pistoletu (...) o nieustalonych oznaczeniach oraz bronią palną w postaci karabinu typu S. o nieustalonych oznaczeniach doprowadził pracowników sklepu jubilerskiego (...) mieszczącego się przy ulicy (...) w K.: A. K., D. W., M. Ż., M. A. i P. K. do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia wyroby jubilerskie ze złota oraz pieniądze, całość o wartości łącznej 549965,87 zł na szkodę M. K., to jest przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; - i za to skazał go na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw.-z art. 65 § 1 w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. – wymierzył mu karę 8 lat pozbawienia wolności i karę 200 stawek dziennych grzywny przyjmując, że wysokość stawki dziennej grzywny wynosi 50 złotych;

V. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art.86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec oskarżonego R. L. połączył i wymierzył mu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 220 stawek dziennych grzywny przyjmując, że wysokość stawki dziennej grzywny wynosi 50 złotych;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R. L. okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 23 maja 2005 roku do dnia 08 listopada 2007 roku, od dnia 13 listopada 2007 roku do dnia 31 stycznia 2009 roku i od dnia 22 kwietnia 2010 roku do dnia 21 lutego 2011 roku;

VII zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. D. kwotę 1560 (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt) złotych + VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. L. z urzędu;

VIII. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwolnił oskarżonego R. L. od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zarzucając: obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, w szczególności art. 4, 7, 410, 424 k.p.k., a polegała na dowolnej, wybiórczej ocenie materiału dowodowego dokonanej bez należytego uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, tj. nie omówieniu w motywach zaskarżonego wyroku pełnego materiału dowodowego, stanowiącego podstawę przypisania oskarżonemu winy, a dokonana przez Sąd ocena sprowadzała się względnie do dania wiary dowodom obciążającym, bez omówienia wersji przeciwnych, jak też ich wykluczenia, co uniemożliwia instancyjną kontrolę wyroku, jak również narusza zasadę prawa oskarżonego do obrony, tłumaczenia wątpliwości na korzyść, oraz oparciu ustaleń o całokształt ujawnionych dowodów, o czym świadczy nie tylko przypisanie oskarżonemu winy, ale również wymierzenie rażąco wysokiej kary pozbawienia wolności, co nie znajdowało potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a wskazuje na wadliwość motywów zaskarżonego wyroku.

Stawiając ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się skuteczna, bowiem doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, jednak nie z powodów podanych przez skarżącą. Analiza okoliczności niniejszej sprawy musi prowadzić do wniosku, iż Sąd Okręgowy dopuścił się rażącej obrazę przepisów postępowania, co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Z akt przedmiotowej sprawy oskarżonego R. L. wynika, że jest ona rozpoznawana na skutek postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30.04.2012r., którym została wyłączona ze sprawy o sygn. VIII K 107/11 toczącej się przed tymże Sądem i przekazana do odrębnego rozpoznania (k 1). W związku z tym została zarejestrowana pod sygnaturą VIII K 157/12 jako sprawa R. L. oskarżonego z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i in.

Z załączonej kserokopii aktu oskarżenia Prokuratury Okręgowej w Kielcach sygn. VI Ds. 22/03 (k 3-98) wynika, iż R. L. prokurator zarzucił popełnienie trzech przestępstw – dwóch z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk (zarzuty CLX i CLXI) oraz z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (zarzut CLXII). Dodatkowo zauważyć można, że protokoły rozpraw, nakazy wydania oskarżonego R. L. odnoszą się do kwalifikacji prawnej zarzutów postawionych w/w aktem oskarżenia.

Na rozprawie prokurator odczytując akt oskarżenia zarzucił R. L. popełnienie przestępstw określonych w/w akcie oskarżenia o sygn. Ds. 22/03/S, a nadto sześć kolejnych czynów „w związku z zapadłymi wyrokami skazującymi w sprawie VIII K 252/05” określonych w akcie oskarżenia o sygn. VI Ds. 11/05/S (k 189). Tego aktu oskarżenia nie ma w aktach sprawy, tak jak i „wyroków” w sprawie VIII K 252/05, nie ma więc żadnej możliwości procesowej skontrolowania w jakim zakresie sprawa R. L. została rzeczywiście wyłączona do odrębnego postępowania, tym bardziej, że kwestie te zupełnie pomija Sąd I instancji.

Podnieść trzeba, że sprawa wyłączona podlega rozpoznaniu przez sąd właściwy według zasad ogólnych, a konsekwencją wyłączenia sprawy do odrębnego postępowania jest to, że zrywa się łączność wytworzona poprzez postawienie przez oskarżyciela zarzutów w ramach jednego aktu oskarżenia. Ustaje więc ta procesowa łączność pomiędzy sprawą wyłączoną a tą, z której nastąpiło wyłączenie, staje się zatem ona „nową” sprawą. Przedmiotem „nowego” procesu jest kwestia odpowiedzialności oskarżonego za określone, zarzucone tylko jemu przez prokuratora przestępstwa, a granice tego procesu, zakreślają zdarzenia faktyczne, które prokurator opisał w akcie oskarżenia w formie zarzutów. Dlatego też pominięcie powyższego przez Sąd Okręgowy stanowi uchybienie, które uniemożliwia prawidłową kontrolę odwoławczą, tym bardziej, że to nie do Sądu odwoławczego należy czynienie pierwotnych ustaleń odnośnie zakresu wyłączenia sprawy i przedmiotowych granic tego „nowego” procesu, które wyznaczają granice rozpoznania sprawy przez sąd pierwszej instancji.

Powyższej opisane uchybienie nie jest jedynym jakiego dopuścił się Sąd Okręgowy. Kolejne dotyczą sposobu dalszego procedowania na rozprawie i podjęcia decyzji w przedmiocie ograniczenia postępowania dowodowego.

W tym zakresie trzeba Sądowi I instancji wskazać, że przepis art. 388 kpk pozwala sądowi ograniczyć postępowanie dowodowe, co nie oznacza całkowitej rezygnacji, zaniechania tegoż postępowania, a jedynie przepis ten daje możliwość sądowi nieprzeprowadzania wszystkich zgłoszonych w sprawie dowodów. Zatem „oprócz wysłuchania oskarżonego (...) sąd ma obowiązek przeprowadzenia ponadto innych dowodów w niezbędnym zakresie. Częściowe przeprowadzenie postępowania dowodowego to, w przeciwieństwie do trybu określonego w art. 387, nie tylko przeprowadzenie czynności przesłuchania oskarżonego, ale także co najmniej jednego dowodu” (vide: OSNPG 1990/4-5/41).

Z utrwalonego i ogólnie dostępnego orzecznictwa Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, jak też poglądów doktryny wynika, że sąd podejmując decyzję o ograniczeniu postępowania dowodowego musi przeprowadzić to postępowanie chociażby w minimalnym zakresie i nie może ograniczać się tylko do wyjaśnień oskarżonego. Konieczne jest więc przeprowadzanie chociaż jednego innego, niż wyjaśnienia oskarżonego, dowodu, tym bardziej, że bez jego (ich) przeprowadzenia z reguły niemożliwe jest dokonanie oceny, czy wyjaśnienia oskarżonego nie budzą wątpliwości.

W sytuacji gdy przeprowadzenie dowodu ma istotne znaczenie dla oceny winy oskarżonego albo jej stopnia, sąd nie może odstąpić od zasady bezpośredniości – nawet wówczas gdy strony wyrażą na to zgodę – lecz ma obowiązek przeprowadzenia tego dowodu bezpośrednio na rozprawie (vide np. OSNKW 5-6/1984, poz. 62), a powinien to uczynić w ramach ograniczonego postępowania dowodowego.

Stosowanie przepisu art. 388 kpk uwarunkowane jest nie tylko zgodą stron, ale również stwierdzeniem, że wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy nie budzą wątpliwości. I w tym zakresie odwołując się do ogólnie dostępnego orzecznictwa należy podkreślić, że w powyższym zakresie nie może być uznane za wystarczające jedynie użycie przez oskarżonego formuły: „przyznaję się do winy”. To przyznanie ma być wyczerpujące i konsekwentne, wyjaśnienia muszą nie tylko nie budzić wątpliwości co do ich prawdziwości, ale muszą przede wszystkim przedstawić przedmiot zdarzenia rozpatrywanego w procesie karnym ze wszystkimi okolicznościami koniecznymi do prawnej oceny czynu. Dopiero podanie przez oskarżonego okoliczności popełnienia przestępstwa pozwala sądowi orzekającemu dokonać oceny tych wyjaśnień z punktu widzenia ich wiarygodności, a w dalszej kolejności oceny prawnej z punktu widzenia podmiotowego i przedmiotowego.

Aby ocenić, czy wyjaśnienia oskarżonego spełniają warunek z art. 388 kpk orzekający musi je poznać, a więc muszą być one złożone na rozprawie, konieczne jest więc osobiste złożenie wyjaśnień na temat istotnych okoliczności popełnionych czynów. Nie budzi wątpliwości utrwalony w orzecznictwie pogląd, że w sytuacji gdy oskarżony odmawia złożenia wyjaśnień, czy odpowiedzi na pytanie nie jest uprawnione stosowanie art. 388 kpk. To czy wyjaśnienia oskarżonego mają przymiot z tegoż przepisu konieczne jest przecież nabranie przez sąd o tym przekonania, a to możliwe jest jedynie po bezpośrednim wysłuchaniu oskarżonego, który w swoich wyjaśnieniach przedstawi wszystkie okoliczności zdarzenia niezbędne do jego rekonstrukcji, prawnej oceny czynu i okoliczności prowadzących do

orzeczenia kary zgodnie z dyrektywami jej wymiaru. Nie jest wystarczające odczytanie protokołu wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym, a tym bardziej wyjaśnień, w których oskarżony nie przyznawał się do winy.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy w sposób wyraźny rysują się rażące uchybienia temu przepisowi przez Sąd Okręgowy, a mianowicie:

1/. wbrew koniecznym warunkom określonym w art. 388 kpk Sąd ograniczył postępowanie dowodowe do wyjaśnień oskarżonego, nie zauważając, że to ograniczenie dotyczy postępowania dowodowego, jeżeli wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy nie budzą wątpliwości. Innymi słowy jeżeli oskarżony składając wyjaśnienia na rozprawie przyznał się do winy i jego wyjaśnienia nie budzą wątpliwości sąd wówczas może tylko częściowo przeprowadzić postępowanie dowodowe;

2/. oskarżony na rozprawie wprawdzie przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów, ale odmówił składania wyjaśnień.

W związku z tym w trybie art. 389 § 1 kpk ujawniono mu „poprzednio złożone wyjaśnienia”. Potwierdzał, że składał takie wyjaśnienia, bowiem była to jego linia obrony. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że oskarżony w postępowaniu przygotowawczym nie przyznawał się do winy i odmawiał składania wyjaśnień. Natomiast na rozprawie w sprawie VIII K 252/05 (obecna sygn. VIII K 107/11) przyznał się do czynów zarzucanych aktem oskarżenia, z wyjątkiem udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym i odmówił składania wyjaśnień.

Na rozprawie w przedmiotowej sprawie (k 195 -196) po ujawnieniu ostatniego protokołu oskarżony złożył fragmentaryczne, lakoniczne wyjaśnienia. Brak jest jakiegokolwiek możliwości powiązania ich z zarzucanymi czynami, brak jest bowiem relacji oskarżonego dotyczącej popełnionych przez niego czynów, Ta wypowiedź oskarżonego, poza zdawkowymi zdaniami, nie zawiera żadnych istotnych okoliczności, które chociażby w minimalnym stopniu umożliwiały rekonstrukcję inkryminowanych zdarzeń.

Pomijając nawet brak w aktach niniejszej sprawy ujawnionych protokołów wyjaśnień oskarżonego składanych jak należy wnosić w innym postępowaniu, to, że w protokole rozprawy odnotowano numery kart protokołów nieznanego pochodzenia, stwierdzić trzeba, że dla Sądu I instancji powinno być oczywistym, iż oskarżony R. L. na rozprawie nie złożył wyjaśnień, a i ujawnione przez ten Sąd protokoły jego wcześniejszych przesłuchań sprowadzały się do jego stwierdzenia, że korzysta z prawa odmowy składania wyjaśnień. Dodatkowo w tym kontekście trzeba jeszcze raz podnieść, że z akt sprawy nie wynika, jakie zarzuty stanowiły przedmiot ujawnionych wyjaśnień, czy odnosiły się one do zarzutów aktu oskarżenia znajdującego się w aktach sprawy, czy też do innych przedstawionych przez prokuratora jedynie na rozprawie (nie w trybie art. 398 § 1 kpk), a przyjętych przez Sąd do rozpoznania;

3/. stanowisko Sądu Okręgowego, że wyjaśnienia oskarżonego R. L. złożone w toku niniejszego postępowania nie budziły żadnych wątpliwości jawi się w rzeczywistej sytuacji procesowej jako zupełnie dowolne. Uznanie deklaracji oskarżonego, iż przyznaje się do dokonania zarzucanych mu czynów za wyjaśnienia nie budzące wątpliwości jest sprzeczne z podstawowymi zasadami procedowania, tym bardziej, że w polskim prawie przyznanie oskarżonego nie jest „koroną dowodów”. Ocena, czy przyznanie się oskarżonego do winy nie budzi wątpliwości, powinna być oparta na rozważeniu całokształtu okoliczności zawartych w wyjaśnieniach oskarżonego, a skoro de facto brak jest wyjaśnień oskarżonego to dokonana przez Sąd I instancji ocena jawi się jako wręcz abstrakcyjna;

4/. Sąd I instancji, jak wynika z protokołu rozprawy, z jednej strony ograniczył przewód sądowy do wyjaśnień oskarżonego, a z drugiej „na mocy art. 167 kpk i art. 394 § 2 kpk dopuścił dowód z akt sprawy sygn. VIII K 107/11 uznał je za ujawnione bez odczytywania, albowiem strony o to wnoszą”. W innym miejscu „w trybie art. 394 i 393 kpk uznał za ujawnione i zaliczył bez odczytywania całość akt VIII K 252/05” (k 236). Te sprzeczne treści zawarte w postanowieniach zdają się przeczyć zastosowaniu przez Sąd I instancji art. 388 kpk, skoro został dopuszczony nowy dowód, a ponadto z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że jego podstawę nie stanowiły tylko wyjaśnienia oskarżonego, do których ograniczono postępowanie dowodowe, ale zeznania wielu wskazanych świadków. Trzeba ponownie podkreślić, że z przepisu art. 388 kpk jednoznacznie wynika możliwość przeprowadzenia postępowania

dowodowego częściowo, co oznacza, że sąd przeprowadza –poza wyjaśnieniami oskarżonego – tylko niektóre dowody i to tylko one mogą stanowić podstawę wyroku;

5/. kolejne uchybienie Sądu I instancji odnosi się do niewłaściwego zastosowania art. 393 kpk i art. 394 kpk.

W pierwszej kolejności zauważyć trzeba, że przepis art. 394 § 2 k.p.k. dopuszczający ujawnienia bez odczytywania dokumentów i protokołów podlegających odczytaniu, przewiduje możliwość odstępstwa od zasady bezpośredniości w zakresie dowodu, który jest z jednej strony w oczywisty sposób znany i dostępny stronom, a z drugiej nie ma pierwszorzędного znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Wniosek taki jest oczywisty jeśli zestawie treść obu paragrafów art. 394 k.p.k. Paragraf 1 tegoż przepisu określa dokumenty, które z założenia nie muszą być odczytywane, gdyż „uznaje się” je za ujawnione bez odczytywania, chyba że odczytania żąda oskarżony lub obrońca. Natomiast jeżeli chodzi o pozostałe dokumenty i protokoły została przewidziana jedynie taka możliwość, co niewątpliwie obliguje sąd meriti, przed zastosowaniem § 2 art. 394 kpk, do właściwego wartościowania znaczenia tych dowodów dla rozstrzygnięcia w sprawie. Skoro Sąd Okręgowy, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jak też z postawy oskarżonego R. L., za podstawę orzeczenia przyjął zeznania świadków, w tym głównie zeznania świadka koronnego P. O. to nie można podzielić poglądu, iż co najmniej wobec tego świadka ze względu na doniosłość jego zeznań zachodziły przesłanki uzasadniające odstępianie od bezpośredniego jego przesłuchania;

6/. jeżeli chodzi o ujawnienie bez odczytywania oraz zaliczenie do materiału dowodowego po raz pierwszy akt sprawy VIII K 107/11, a drugi akt VIII K 252/05 to nie można uznać, aby Sąd Okręgowy ujawnił całokształt okoliczności, będących później podstawą wydania wyroku, pomijając nawet to, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku powołuje się również na dowody z akt sprawy o sygn. VIII K 301/05.

Powyższa czynność winna być przeprowadzona z uwzględnieniem art. 393 kpk i art. 394 kpk. W związku z tym możliwe jest tylko i wyłącznie zastosowanie powyższej formuły do konkretnie nazwanych i wskazanych poszczególnych dokumentów z akt sprawy. Nie znajduje uzasadnienia procesowego odniesienie się do akt sprawy określonych zbiorczo i ogólnie przez nadaną aktom sygnaturę. Takie określenie bez sprecyzowania, których konkretnych dowodów ta czynność dotyczy, nie spełnia prawnych wymogów właściwego przeprowadzenia w toku rozprawy dowodów, które okazały się o rozstrzygającym znaczeniu dla ustaleń w zakresie faktów, winy oskarżonego, a w konsekwencji kwalifikacji prawnej czynów mu przypisanych i wymiaru kary.

Trzeba w tym miejscu podnieść, że fakt, iż oskarżony R. L. „ustalił z prokuratorem możliwość ograniczenia postępowania dowodowego i orzeczenia w zakresie kary łącznej” (k 102) jest jedynie pozaprocesowym działaniem stron, nie ma prawnego znaczenia, a tym bardziej nie jest wiążące dla sądu orzekającego w sprawie jak i sądu wydającego postanowienie w trybie art. 34 § 3 kpk. Sądy orzekają na podstawie przepisów ustawy kodeks postępowania karnego i wszelkie wnioski stron rozpoznają zgodnie z nimi, respektując podstawowe zasady procesowe i reguły rzetelnego procesu.

Reasumując – wyżej wskazane uchybienia przepisom prawa procesowego jakich dopuścił się Sąd Okręgowy skutkować musiały uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. W tej sytuacji ustosunkowanie się do zarzutu i argumentów apelacji stało się bezprzedmiotowe.

W toku ponownego rozpoznania Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności winien ustalić zakres wyłączenia sprawy oskarżonego R. L. i zebrać w tym zakresie stosowne dowody. W przypadku decyzji o częściowym tylko przeprowadzeniu postępowania dowodowego na podstawie art. 388 kpk nie mogą ująć uwagi tegoż Sądu wyżej zaprezentowane rozważania, w tym co do istoty w/w przepisu. Należy pamiętać, że w przypadku zastosowania art. 388 kpk to wszystkich niezbędnych okoliczności do ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzeń stanowiących przedmiot procesu, prawnej oceny czynów oskarżonego i zespołu okoliczności pozwalających na orzeczenie kary zgodnie z dyrektywami jej wymiaru dostarczyć winno postępowanie dowodowe (ograniczone do konkretnych istotnych dowodów) łącznie z wyjaśnieniami oskarżonego przyznającego się do winy.

Dodatkowo na marginesie można zauważyć, że przepis art. 91 § 1 k.k. normuje zasadę wymiaru kary, tym samym nie zmienia prawnokarnej kwalifikacji czynów, jak też podstawy prawnej skazania oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 1 kpk orzekł jak w wyroku.